

POHLEDNICE Z BRÉM

ERIK DOMINIK NOVÁK

Erik Dominik Novák

POHLEDNICE
Z BRÉM

LES LESU

Polesný pěšinku ohlídá,
sté ať, co nemáš, již žádný nesbírá
Máš nespočet plodin ve své zahrádce,
tak což v lese jest, nech zvěři, či veverce

té, která hladová je tolik dní,
že pro ni roste šiška poslední
I borůvky trhej jen šetrně,
nechť nejsi opojen, jak po víně

Les lesu, a les srnkám přísluší,
má duši, ta duše kéž potěší
Skácíš-li strom, však vsad' semínko stý,
pak i Ty v duši budeš bohatý

POHLEDNICE Z BRÉM

Sté vlasy dáš si vpravo od čela,
a pěšinka v temeni, Ti vrásky nedělá
Snad poté zapůsobíš svým vstřícným pohledem
na vyvolenou, jež přijíždí vlakem z Brém

A jakmile nastane ten vytoužený čas,
Ty políbíš, a vzhledneš k nebi z jejích krás
Pak společně půjdete chytit poslední autobus,
když k chatě zaslíbené, byl by to štreky kus

A jak je vyvolená tou cestou znavená,
samotná uléhá, a Ty posléze ještě v tmách
sám sedíš u stolu, ke svým rtům vkládáš píšťalu

Ukolébavku hraješ, byť jediný tón nezní v jejích uších,
a nezpůsobí shon

Leč dávno věříš, že snění domnělé
to vstřícně ovlivní, a ráno,
až vstane z postele

poví Ti o flétně, co skrání její dech –
Čímž vztah je postaven
v samotných základech

Až příště obměkčíš svou múzu, a vyjdeš ven,
věř, že ve Tvé schránce pár slov je,
a pohlednice z Brém –

/podzim 2004/

MÚZY

Pokud Ti múzy budou přát,
pokud na housle budeš hrát
Pokud prsty Tě nezklamou,
napůl máš cestu vyhranou

Mladičký dřel jsi tolik dní,
odříkals první, poslední
Vzorem Tvým Sebastian Bach
předurčil náklon u Tvých vah

Váhy se možná překlopí,
dál sbíráš růží do klopý
Vždy toužils jen, a pouze hrát,
a publikum tak dál bude Tě brát

ŠEDOU TVÁŘ PROROKA

Až šedí lidé povstanou,
a po nich záhony zůstanou,
zjistíš, že šedé nemusíš se bát,
sic v písni vzpílalš ji tolikrát

Kdo šedou právem Boha má,
více, než myslíš, jej zajímá
Cítit zná, a též dává cit,
stejně, což z Tebe cítil dřív

Nezavrhuj na oltáři
dle barvy pleti, faráři
A je-li bližní podmračen,
nemá, z čehož být usvědčen

I jabloň šedá může kvít,
chce žít, a chce mít vnitřní klid
Kdo nepadne Ti do oka,
věř, i on může mít, byť šedou tvář proroka

SNÍDANI TVOU

Ptám se Tě: „Přijdeš?,“ říkáš: „Snad...“
Před Tebou nechci utíkat
Tys dal mi tolik krásných chvil
I můj chtíč cit Ti nadělil

Ptám se Tě: „Půjdeš schůdky výš...?“
Tam království mé uvidíš
V tom království já lože mám,
a Tobě spoře otvírám

Ze slovníku je tabu „Snad...“
Není, co studem ukrývat
Vyslovils: „Jsem rád, že Tě mám,“
já snídani Tvou dnes nachystám

SEBE SÁM

Čtyři pence, a jeden telefon
Rozmýšlej, komu ozve se jeho tón
A kdo zpětně Ti zavolá,
když delší čas jsi dohola

Na nohách pouhé holínky,
na těle snad jen trenýrky
Pomáhals, dals vše, cos měl dát,
druhý však s mírou nechtěl brát

Přítel ozval se v sluchátku,
osud Tvůj visí na drátku
Tak příště, co dáš, více važ,
když vlastně jen sám sebe máš

TVŮJ MAJESTÁT

Jaký je Tvůj majestát
A jakou píseň budeš hrát
Ve stylu folk, či country snad
Pečlivě snaž se vybírat

Zazní-li tak falešný tón,
že v samém srdci pukne zvon,
hledá se nový hudebník,
kterému říci můžeš: „Dík“

Pak oblíben Tvůj majestát,
v čistý part dítě vychovat
Ještě jen, zavěs nový zvon,
nechť probouzí v nás čistý tón